

Man vil sige — og jeg har Lov til at tale derom, thi det er det hele politiske Spørgsmaal, der er for —: der skal hos de to Landsdele, med hvilke vi nu ikke ere i det tilborlige Fællesskab, være en Paritet i deres Udvikling. Vel, siger jeg, det skal der være, men der skal være en Danskhed i den enes Udvikling ved Siden af Pariteten; skal Pariteten være der, saa skal man ikke hente Billedet fra det Fremmede og Nødvendigheden udefra og drage vort virkelige Kjød og Blod over i denne Deel; nei, vi skulle gaae saa langt for vort eget Kjød og Blod, som vi kunne, og drage det Fremmede fast ind til os ved Hjælp deraf; det viser Tillid og Tro.

Efterat jeg imidlertid har udtalt disse Ord, troer jeg, at Ingen her i Forsamlingen nægter mig Ret til at yde min Anerkjendelse til Ministeren for den aabne og frimodige Maade, hvorpaa han strax har indledet denne Sag, og hvorved han har filllet os, sig selv og Regjeringen paa det rette Standpunct, og om han aldrig tidligere havde forstjent vor Tillid og Besindighed under denne Forhandling, saa har han forstjent den ved dette Skridt. Jeg er overbevist om, at fra denne Stund skal der ikke falde et Ord fra Nogens Læbe, som kan krænke ham eller gjøre hans Stilling vanskeliggere. Vi skulle, det er jeg overbevist om, lede denne Forhandling igjennem med en saaa eftergivende Kølighed, som vi kun kunne; vi skulle gaae saa langt i vore Indrømmelser, som vi kun kunne, og da skulle vi see, hvorfra Forargelsen kommer. Det har været mig kjært at høre, at den ærede Regjeringsrepræsentant her har erklæret, at Regjeringen ikke i Overgangstiden vil benytte sin Stilling til at afvinde os nogen Frihed; derom have vi ogsaa mindre tvivlet, men den maa heller ikke benyttes til at afvinde os nogen Bane. Vi have ofte i de Love, som vi i den senere Tid have forhandlet, havt Leilighed til at gjøre opmærksom paa, hvor vanskelig vor Stilling var gjort os, og hvor lidet vor Udvikling i denne Overgangstid ffred fremad i Retninger, hvor intet hævende Element laa imellem; det maa blive anderledes. Man maa i Gjærningen ved at gaae raff fremad paa den Udviklingsvei, hvor ingen saadanne hævende Foranstaltninger

ligge iveien, vise os, at man ikke vil forstænke vor Udvikling i Overgangstiden, saa ville vi atter vende tilbage med den Overbeviisning, hentet herfra, at man heller ikke vil afknappe os nogen af de vundne Friheder, idetmindste ikke uden en vel anerksjendt og beviist Nødvendighed.

Jeg har saaledes, saagodt jeg har kunnet, omfattet vort hele almindelige Standpunct og skal ikke berøre det mere. Jeg skal heller ikke gaae ind paa Forhandlingen af de enkelte Puncter, som den ærede Minister har fremhævet; thi jeg vilde troe derved i dette Dieblit at føre Forhandlingerne over paa et galt Gebeet. At disse Gjenstande ere komne til Dmtale fra den ærede Minister, har jeg forstaaet hidrørte derfra, at han ikke rigtigt har opfattet den Forhandlingsgang, som Formanden har meddeelt skulle følges, og heller ikke rigtigt har opfattet, at Udvalget har knyttet alle sine Endringer til Regjeringsudkastet og gjort dette til Gjenstand for Forhandling, saa at det netop træder i Spidsen, at det Paragraph for Paragraph er Regjeringsens Udcast, som skal forhandles og følges. Det er ikke min Mening, ved at undlade at gaae ind paa Enkelthederne i den ærede Ministers Foredrag, i nogenformhelt Deel at indrømme de Paaastande, som den ærede Minister har gjort, og jeg skal navnlig blot udhæve een, fordi den mere holder sig paa et almindeligt Gebeet, og det er den Forskjel, som den ærede Minister vilde søge imellem det franske Chartes Bestemmelser og vor Grundlov, men der er ikke en saadan Forskjel; thi det franske Chartre indeholdt, kun paa en anden Maade, det, som staaer i Grundlovens § 30: „I særdeles paatrængende Tilfælde kan Kongen, naar Rigsdagen ikke er samlet, udstede foreløbige Love“ — de kaldtes i Frankrig „kongelige Ordonnantser“ — „der dog ikke maae stride imod Grundloven“. Det er Ordonnantsernes, de foreløbige Loves Natur at komme til at stride imod de bestaaende Love, Grundloven dog derfra undtagen, og fulgte vi altsaa i Gæt og Alt den Vel, som den ærede Minister har anvist, saa var det muligt — jeg vil meget gjerne indrømme, ved en ikke meget hæderlig Fortolkning, ved en Fortolkning,